

Arrest

nr. 244 379 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL /oco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 augustus 2018 en heeft op 13 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 22 november 2019.

1.3. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Rafah, Gaza, op (...) 1989. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim.

U komt uit een gezin met twaalf kinderen. Uw ouders verblijven samen met het grootste deel van uw broers en zussen in Rafah, Gaza, waar u tevens steeds verbleven heeft. Jullie woning is eigendom van de familie. U heeft twee broers die buiten de Gazastrook verblijven. Uw broer M. verblijft in Turkije, uw broer S. I. (CG 15/10151, OV xxx) verblijft in België. Hij diende op 5 januari 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 april 2015 in zijn hoofde een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

U en uw familie staan geregistreerd bij de UNRWA. Jullie ontvingen beperkte voedselsteun vanuit de UNRWA. In kader van medische problemen kunnen uw ouders rekenen op steun van de UNRWA voor het verkrijgen van medicatie. Daarnaast hebben ze toegang tot private medische zorg waarin ze voorzien op eigen kosten. Uw familie zorgt voor eigen inkomsten, daarnaast worden ze maandelijks financieel ondersteund door uw broer die in Turkije verblijft.

U heeft uw universitaire studie afgerond aan de Universiteit van Khan Younes. U heeft evenwel uw diploma niet opgehaald aangezien u hiervoor diende te betalen. U heeft tijdens uw studie geld verdiend door het werken in de bouw, dat deed u voor ongeveer zeven jaar. U werkte voor uw broer T. die aannemer was. U bent ermee gestopt aangezien u het beu was, u kreeg geen verantwoordelijkheden.

U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. In juli 2013 leerde u A. Y. A. D. kennen en jullie kregen een liefdesrelatie, evenwel niet op seksueel vlak. U zag haar vaak in het openbaar. Jullie spraken af in de buurt, in de kliniek en in Khan Younes. U nam voorzorgsmaatregelen aangezien een ongehuwd stel niet aanvaard wordt in uw omgeving, hier kon een arrestatie aan vasthangen. U vroeg haar niet ten huwelijk aangezien u geen financiële mogelijkheden had. Op 12 februari 2018 werden u en A. tegengehouden tijdens een wandeling door een man van de inlichtingendiensten van Hamas. Hij vroeg naar uw identiteitskaart, maar deze had u niet bij. U en A. werden meegenomen naar het politiekantoor waar ze ontdekten dat jullie niet gehuwd zijn, alsook geen familiale banden hebben. Aangezien het verboden was dat jullie, als ongehuwden, contact zouden hebben leerden ze u een lesje door u drie dagen vast te houden. Tijdens deze drie dagen bent u slecht behandeld geweest. U werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u geen relaties meer mocht hebben, zoals de relatie die u had met A. U diende deze belofte te ondertekenen. Omwille van het feit dat u geslagen en vernederd werd tijdens uw opsluiting, wilde u wraak nemen. Om uw eigenwaarde terug te krijgen besloot u naar een gebouw te gaan waar Hamas aanwezig was. U stond in de rij van de mensen om het aanwezige Hamaslid te begroeten. Toen het uw beurt was, spuwde u in het gezicht van dit Hamaslid. Dit bleek I. R. te zijn, een leider van Hamas, lid van de wetgevende Raad. Hierna vluchtte u weg en kon u ontkomen aangezien u de buurt goed kende. Vervolgens bent u gaan onderduiken. Ongeveer een week later, op 21 maart 2018, ontvingen uw ouders een oproepingsbrief van Hamas. Ze informeerden u en u zei dat u zich niet zou gaan aanmelden. Eind maart/begin april 2018 bent u naar Beit Hanoun gegaan, naar een andere vriend waar u ging onderduiken. Op 3 april 2018 volgde er een nieuwe oproepingsbrief. U diende zich onmiddellijk aan te melden. Aangezien u hier wederom niet op inging ging Hamas langs bij de familieleden van A. om u onder druk te zetten. Hamas verteld hen dat u seksuele betrekkingen had met hun dochter. Rond ongeveer 10 april 2018 is de familie van A. naar uw familie geweest met de bedreiging dat zij, dus de familie van A., op zoek was naar u. Ze gingen ook langs bij uw kameraden en uw neven.

Op 12 mei 2018 heeft u de Gazastrook verlaten. Via een coördinatiedocument kon u Rafah verlaten. Vervolgens verbleef u voor een periode van twintig dagen in Egypte om dan van Mauritanië naar Algerije te reizen waar u ongeveer een twintigtal dagen verbleef. Vervolgens bleef u een week in Marokko en via Melilla ging u dan naar Spanje. U reisde via Spanje naar Frankrijk en vervolgens kwam u aan in België. Op 13 augustus 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar de Gazastrook vreest u voor uw leven omwille van de problemen die u kende door uw relatie met A. U vreest enerzijds Hamas, anderzijds de familie van A.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele volledige paspoort (14/09/2017 – 13/09/2022), een kopie van uw identiteitskaart, uw originele UNRWA registratie, de kopies van de UNRWA registraties van uw broers, een attest ter staving van uw lidmaatschap bij Fatah, twee oproepingsbrieven van Hamas, een foto van u en A., documenten in verband met uw opleiding, een ervaringsattest, een factuur van de universiteit en een document van een lening bij de universiteit. In kader van de mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen aangaande het persoonlijk onderhoud, stuurt uw advocaat op 9 december 2019 nog enkele aanvullende bemerkingen door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.6, 9, 26-27). Zo heeft u UNRWA onderwijs genoten (CGVS p.6). U geeft verder aan dat u en uw familie om de drie maanden beperkte voedselhulp van UNRWA ontvingen en UNRWA tevens voorziet in medicatie van uw ouders. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt

betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u bij terugkeer naar de Gazastrook problemen zal kennen met Hamas, alsook met de familie van A. D. Evenwel heeft u niet kunnen overtuigen in uw beweringen over uw relatie met A. Y. A. D. en de problemen die u hierdoor heeft gekend en dit omwille van volgende redenen.

In de eerste plaats zijn er een aantal vraagtekens te plaatsen bij de door u beweerde relatie met A. A.D.. U geeft aan dat het niet min is om als ongehuwd stel naar buiten te gaan, u geeft aan dat dit een schandaal is, dat de reputatie hierdoor wordt aangetast en u gearresteerd kan worden. U voegt tevens toe dat niemand van de familie zou aanvaarden dat een meisje contact heeft met een vreemde man (CGVS p.16-17). Toch blijkt uit uw verklaringen dat jullie elkaar heel vaak zagen, u zegt: "heel veel, ik kan het je niet opnoemen." (CGVS p.17). U verduidelijkt "Geen vaste datums of periodes. Wanneer ze naar de kliniek ging, ze was niet ziek, maar ze deed alsof om een excuus te hebben om naar de kliniek te gaan. Om de twee weken of om de maand. Een keer per maand, maar ook wanneer ik wat geld had dan contacteerde ik haar om iets te doen. Bijvoorbeeld samen naar Khan Younes iets eten of drinken, of voor haar kopen. Maar ik bedoel ermee ook dat ik soms gewoon tegenover haar huis ging staan dat ze naar mij kon kijken vanuit het raam." (CGVS p.18). Gezien het risico dat boven jullie hoofd hing om als ongehuwd stel buiten te gaan, vindt het CGVS jullie gedragingen dat jullie zich, aldus uw verklaringen, heel veel in het publiek leven begaven opmerkelijk. U geeft aan dat jullie voorzorgsmaatregelen namen; zo sloeg A. uw telefoonnummer op onder een meisjesnaam, spraken jullie in de kliniek van Rafah enkel af wanneer jullie er zeker van waren dat er geen familie of burens aanwezig zouden zijn, dat jullie voor en achter elkaar wandelden in de buurt van jullie verblijfplaatsen en dat jullie taxi's namen omdat chauffeurs geen vragen stellen (CGVS p.18). Evenwel overtuigen deze voorzorgsmaatregelen niet. Jullie konden immers niet uitsluiten dat jullie niet ontdekt zouden worden daar de kans bleef bestaan dat jullie tijdens dergelijke uitstappen op familie of vrienden zouden stoten. In het licht van het door u geschetste risico, kan er dan ook verwacht worden dat jullie een grotere voorzichtigheid en discretie aan de dag zouden leggen zodat het risico dat jullie ontdekt zouden worden als ongehuwd koppel maximaal zou beperkt worden. De vaststelling dat jullie klaarblijkelijk deelnamen aan het openbare leven staat hiermee in schril contrast. Bovendien is er de vaststelling dat jullie elkaar in juli 2013 leerden kennen en dat jullie mettertijd een koppel werden (CGVS p.15). De vaststelling dat jullie bij benadering vijf jaar lang op deze manier ongemerkt jullie gang konden gaan, doet vraagtekens rijzen. Bovendien vindt het CGVS het opmerkelijk dat jullie, om het risico in te dijken, niet huwden. U geeft immers aan "Natuurlijk, als ik met haar trouw, niemand kan me aanspreken of tegenhouden." (CGVS p.18). U geeft aan dat u haar hand niet heeft gevraagd omwille van financiële redenen (CGVS p.18). Dit is louter een blote bewering die niet overtuigt in de context die u schetst. Bovendien zou er in dit geval ook de mogelijkheid geweest zijn om reeds haar hand te vragen en het huwelijk uit te stellen, maar hierover geeft u aan "Met lege handen gewoon haar hand vragen, waarom zouden de ouders dat aanvaarden. Niemand zou dat doen met zijn dochter. Dat ze twee-drie, ik weet niet hoeveel jaren, gewoon gaat hangen, dat gaat niemand aanvaarden." (CGVS p.18). Dit zijn louter veronderstellingen die niet overtuigen. Bovendien nam u uw broer Y. in vertrouwen (CGVS p.17), een reden te meer om te verwachten dat hij u aangespoord zou hebben om in de context zoals u die schetst, problemen te vermijden en samen met u aan oplossingen te werken. U geeft immers aan dat indien u haar hand zou vragen, hij er geen bezwaar zou tegen hebben (CGVS p.17). Deze vaststellingen zetten grote vraagtekens bij de door u beweerde relatie met A.

Aangezien de geloofwaardigheid van de door u beweerde relatie met A. op basis van het voorgaande op losse schroeven staat, worden er bijgevolg ook vraagtekens geplaatst bij de door u beweerde problemen die u hierdoor gekend heeft. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met enerzijds Hamas en anderzijds de familie van A. verder teniet gedaan omwille van volgende redenen.

Het CGVS vindt de door u geschetste gang van zaken in kader van de problemen met Hamas niet aannemelijk. U geeft aan dat u naar aanleiding van de zaken die u heeft meegemaakt tijdens uw opsluiting wraak wou nemen op Hamas om uw eigenwaarde terug te krijgen. U geeft aan dat u omwille daarvan een Hamaslid, die een leider binnen Hamas bleek te zijn, in het gezicht heeft gespuwd (CGVS p.14). Het CGVS vindt deze door u geschetste gang van zaken niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig. Met het spuwen van het Hamaslid in het gezicht nam u een dermate groot risico dat u zichzelf en anderen in gevaar zou brengen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u zonder meer kon ontsnappen op dat moment. U geeft aan dat er een twintig- à veertigtal mensen aanwezig waren toen de vergadering afliep (CGVS p.23). In dit opzicht vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat u zou kunnen ontsnappen. U geeft aan dat u omwille van uw kennis van alle kleine straatjes in de buurt uw achtervolgers kon afschudden (CGVS p.23-24). Ook deze verklaring vindt het CGVS weinig aannemelijk in de context die u schetst. Daar u aangeeft een belangrijk figuur binnen Hamas, u spreekt over een leider binnen Hamas, een lid van de wetgevende macht, in het gezicht gespuwd te hebben, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer kon ontsnappen (CGVS p.22). Ook de door u geschetste gang van zaken over wat er nadien volgde ondermijnt uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat Hamas u tot tweemaal toe een oproepingsbrief stuurde (CGVS p.14-15). In de eerste plaats vindt het CGVS de werkwijze van Hamas, dat zij het louter hielden bij het versturen van oproepingsbrieven, niet aannemelijk. Er kan immers verwacht worden, aangezien u een man binnen Hamas met een hoge functie vernederde, dat zij meer effectieve zaken ondernomen zouden hebben om u te treffen. U zegt bovendien dat de eerste oproeping een week na het incident bij uw ouders werd afgeleverd (CGVS p.24). Ook deze vaststelling is niet verenigbaar met de ernst van het door u geschetste incident. Er kan verwacht worden dat Hamas eerder stappen zou ondernomen hebben om u op te sporen. De vaststelling dat er een week overging, doet wederom uw geloofwaardigheid teniet. Bovendien blijkt dat Hamas na de tweede oproepingsbrief niets meer ondernomen heeft (CGVS p.26), wat tevens uw geloofwaardigheid ondermijnt. Indien u daadwerkelijk een leider van Hamas in het gezicht spuwde, kan er worden verwacht dat Hamas meer stappen zou nemen om u te vinden en het niet zou laten bij het versturen van twee simpele oproepingen. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken uw geloofwaardigheid teniet doet.

Wat uw problemen met de familie van A. betreft, dient bijkomend opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid des te meer ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u louter via via vernam dat de familieleden van A. naar u op zoek waren (CGVS p.24-25). U heeft zelf geen persoonlijke problemen gekend met deze familie en bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ze maar één enkele keer bij uw familie zijn langs geweest (CGVS p.25). Ook deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Indien u effectief gezocht werd door hen, kan er verwacht worden dat ze meer inspanningen zouden leveren om uw familie onder druk te zetten. U heeft het evenwel over het gegeven dat ze ook bij uw vrienden en neven langsgingen (CGVS p.25), maar aangezien uw familie deel uitmaakt van uw kern, kan er verwacht worden, indien ze het effectief op u gemunt hadden, dat ze uw familie niet zonder meer met rust zouden laten. U geeft immers aan dat eerwraak belangrijk is, dat het nodig is voor de familie van A. om hun eer te zuiveren (CGVS p.26). Bovendien vindt het CGVS het opmerkelijk dat uw vader u zonder meer vogelvrij zou verklaren (CGVS p.25). In het licht van de door u beweerde problemen kan er verwacht worden dat er eerst een verzoeningspoging zou worden uitgeprobeerd alvorens uw vader met dermate zware woorden kwam. Dat dit niet werd voorgesteld aangezien de familieleden een verzoening niet zouden aanvaarden (CGVS p.25-26) is louter een veronderstelling die u niet kan onderbouwen. Wat tot slot uw problemen ondermijnt is dat u niets kan vertellen over wat er met A. gebeurde (CGVS p.26). U zegt dat ze u dit niet vertelde omdat ze u wou sparen (CGVS p.26). Er kan van u verwacht worden dat u zich een duidelijk beeld zou vormen over de door haar ondervonden problemen. De vaststelling dat u hierover niets kan vertellen, ondermijnt de door u beweerde problemen des te meer.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele volledige paspoort (14/09/2017 – 13/09/2022), een kopie van uw identiteitskaart, uw originele UNRWA registratie, de kopies van de UNRWA registraties van uw broers, documenten in verband met uw opleiding, een ervaringsattest, een factuur van de universiteit en een document van een lening bij de universiteit hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en opleiding die niet ter discussie staan. Met de foto van u en de foto van A., staft u geenszins de door u beweerde problemen. De oproepingsbrieven die u neerlegt kunnen enkel dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval niet is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u, aldus uw verklaringen, deze bekwam via uw broer en dat de door u neergelegde oproepingsbrieven louter een gescande versie zijn (CGVS p.27). Evenwel blijkt dat de door u neergelegde oproepingsbrieven geen gescande versie zijn,

daar u deze documenten in zogenaamde originele staat (geschreven met pen) heeft. Ook deze vaststelling ondermijnt in sterke mate uw geloofwaardigheid en versterkt de appreciatie van het CGVS. Met het door u neergelegde attest ter staving van uw lidmaatschap bij Fatah wijzigt u eveneens niets aan de appreciatie van het CGVS. Dit staft geenszins de door u beweerde problemen. De opmerkingen die uw advocate doorstuurde in het kader van de opgevraagde notities, zijn louter verduidelijkingen en wijzigen niets aan de inhoud van de door u afgelegde verklaringen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat u een universitaire studie heeft gevolgd en reeds over werkervaring beschikt. Op basis van uw opleiding en uw reeds opgedane werkervaring kan er aangenomen worden dat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd worden. Uw verklaring dat u uw diploma in documentversie niet in uw bezit heeft

doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.5). Met betrekking tot uw professionele activiteiten dient het CGVS tevens op te merken dat u aangeeft dat u zelf besloot om hiermee te stoppen "Ik had geen verantwoordelijkheid, ik was het werk beu." (CGVS p.7). U vervolgens gevraagd hoe u sindsdien in uw levensonderhoud voorziet, zegt u "Mijn moeder, we hebben een minimarkt." (CGVS p.7). U geeft aan dat de inkomsten voldoende zijn om in uw basisbehoeften, zoals eten en drinken, te voorzien. De vaststelling dat u zonder meer besloot te stoppen met werken, wijst erop dat u zich niet in een dermate problematische financiële situatie bevond. Wat de situatie van uw familieleden betreft, geeft u aan dat ze over een minimarkt beschikken, verschillende broers van u een loon krijgen via de voormalige autoriteit en dat er tevens, als er werk is, in de bouw wordt gewerkt (CGVS p.7-9). Daarnaast is er maandelijks financiële steun van uw broer die in Turkije verblijft (CGVS p.8). De woning waarin uw familieleden verblijven is tevens in eigendom van de familie, toegang tot water en elektriciteit is ook beschikbaar (CGVS p.5). U geeft aan "... Het is niet dat we helemaal geen toegang tot water hebben, dat we ervan gaan sterven." (CGVS p.5). U onderhoudt nog tevens het contact met uw familieleden (CGVS p.8). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet zou kunnen rekenen op hen.

Met betrekking tot de UNRWA geeft u aan dat uw familieleden op beperkte voedselhulp konden rekenen, alsook kunnen uw familieleden terecht bij de UNRWA voor medicatie naar aanleiding van hun medische problemen (CGVS p.9). Uw familieleden voorzien daarnaast ook op eigen kosten in medische zorgen (CGVS p.9) wat de appreciatie van het CGVS versterkt.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid

gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld

wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortieervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van

Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond

vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw broer I. op 30 april 2015 door het CGVS erkend werd als vluchteling niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker wijst erop dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de huidige coronapandemie. Dit heeft nochtans tot gevolg dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Gaza: de grenzen zijn gesloten, de onvoldoende gezondheidszorg en overbevolking in de regio maken het onmogelijk om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. Een terugkeer zou hem blootstellen aan een onmenselijke behandeling. Verzoeker verwijst in dit verband naar stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10 die hij bij het verzoekschrift voegt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker meent dat er een ernstige aantasting is van de menselijke waardigheid en dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers in Gaza. Volgens verzoeker kan het UNRWA onmogelijk de levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verzoeker dient dus van rechtswege als vluchteling erkend te worden.

Verzoeker wijst erop dat de bijstand van het UNRWA heeft opgehouden te bestaan omdat het onmogelijk is voor de UNRWA om zijn opdracht te vervullen. Verzoeker meent dat de verwerende partij voorbijgaat aan de concrete zaken van het dossier, er wordt onvoldoende rekening gehouden met de actuele humanitaire situatie in Gaza. Deze is op heden zo menonwaardig dat er gesproken kan worden van dwingende omstandigheden buiten verzoekers wil waardoor hij het UNRWA-mandaatgebied diende te verlaten. Verzoeker verwijst naar de 'Nansen note' (stuk 12) om aan te duiden dat de huidige humanitaire situatie in Gaza als menonwaardig wordt beschouwd. Onder verwijzing naar deze nota stelt verzoeker dat 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, dat er regelmatig stroomonderbrekingen zijn, dat er amper toegang tot drinkbaar water is en dat de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Ook de Europese Commissie is zich hiervan bewust (stuk 15).

Verzoeker benadrukt dat de coronapandemie ook verregaande gevolgen heeft voor de economische en humanitaire situatie in Gaza en verwijst naar stuk 16. Verzoeker vermeldt mensenrechtenschendingen en verwijst naar stuk 17. Verzoeker besluit dat UNRWA onmogelijk voldoende bescherming kan bieden en dat de kans bijzonder groot is dat verzoeker bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal terecht komen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij nooit zijn diploma heeft opgehaald omdat hij de 250 dollar niet kon betalen en dat de huidige financiële situatie van zijn familie en van hemzelf nog steeds precair te noemen is: verschillende broers zijn werkloos (stuk 18), een andere broer werkte als vastgoedmakelaar maar diende in 2017 of 2018 het faillissement aan te vragen. De broer in Turkije ondersteunt de familie financieel maar dit betreft maximum 100 dollar en dit gebeurt niet op een vast tijdstip. De inkomsten van de vader uit de minisupermarkt zijn beperkt gezien deze winkel tegenover een groot warenhuis ligt. Verzoeker wijst erop dat er veel medische problemen en kosten zijn in de familie. Zijn moeder kan voor haar hartproblemen enkel terecht bij een gespecialiseerde arts die niet door UNRWA betaald wordt. Verzoeker legt medische attesten voor (stuk 19).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, waardoor zijn vluchtelingenstatuut van rechtswege dient te worden vastgesteld. Verzoeker herhaalt dat het UNRWA niet langer in staat is zijn opdracht uit te voeren, dat de bescherming en bijstand dan ook is opgehouden en dat de verwerende partij in haar appreciatie voorbijgaat aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker wijst erop dat hij geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten omdat hij bedreigd werd door zowel Hamas als door de familie van de vrouw met wie hij een relatie had. Verzoeker zet dit als volgt uiteen:

“Relatie met mevrouw A. A. D.

De problemen van verzoeker ontstonden ten gevolge van zijn relatie met mevrouw A. A. D. Zij hadden stiekem een amoureuze relatie, wat niet geaccepteerd wordt in de Palestijnse traditie. Verzoeker had de wens om met mevrouw A. D. te huwen, maar dit was onmogelijk omwille van twee redenen.

Vooreerst had verzoeker onvoldoende geld. Gezien hij geen geld had, was verzoeker er zeker van dat het aanzoek niet geaccepteerd zou worden door de ouders van mevrouw A. D., waardoor hij besliste te wachten. Het doel van verzoeker was om zijn universitaire studies af te maken, zodat hij nadien geld kon verdienen om het huwelijk te betalen. Intussen werkte verzoeker ook, in een poging om op deze manier eveneens het geld bijeen te sparen.

De tweede reden waarom verzoeker mevrouw A. D. niet ten huwelijk kon vragen, waren de meningen van zijn familie. De familie van verzoeker, en voornamelijk zijn vader, waren duidelijk gekant tegen de familie van mevrouw A. D. Zij hadden geen goeie reputatie in Gaza, waardoor verzoeker zeker wist dat zijn vader niet zou instemmen met het huwelijk.

Omwille hiervan besloot het koppel hun relatie in het geheim verder te zetten, met de nodige voorzorgsmaatregelen. Hoewel het koppel elkaar regelmatig zag, duurden deze ontmoetingen meestal niet lang. Zo zag verzoeker mevrouw A. D. bijvoorbeeld af en toe in de kliniek, maar werd er op een dergelijk moment niet met elkaar gesproken. Als ze wel met elkaar wilden spreken, spraken ze vaak elders af. Zo gingen ze af en toe in het geheim naar Khan Yonis, waar ze iets gingen drinken of eten. Aangezien de mensen daar hen niet kenden, werd er van uitgegaan dat ze familie waren, waardoor ze geen problemen hadden.

Hoewel verzoeker niet kon uitsluiten dat ze niet ontdekt gingen worden, werden deze maatregelen met de nodige zorg genomen en gehanteerd. Hierdoor was de kans dat ze ontdekt gingen worden bijzonder klein. Verzoeker was dusdanig verliefd op mevrouw A. D., dat hij dit risico durfde te nemen. De verliefdheid was te groot, zodat het voor hem absoluut onmogelijk was om zonder contact verder te gaan.

Verzoeker heeft uitgebreide en duidelijke verklaringen afgelegd over zijn relatie met mevrouw A. A. D. en de maatregelen die genomen werden om te voorkomen dat ze ontdekt gingen worden. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van de relatie niet in twijfel genomen worden, waardoor er gekeken moet worden naar de problemen die hij omwille van deze relatie gekregen heeft.

- Problemen met Hamas

Op een gegeven moment was verzoeker met mevrouw A. D. op pad, toen ze werden tegengehouden door een man van de inlichtingendienst van Hamas. Ze werden meegenomen naar het politiekantoor, waar ontdekt werd dat het koppel niet gehuwd is en geen familiale banden hadden. Bijgevolg werden zowel verzoeker als mevrouw A. D. vastgehouden gedurende drie dagen. Gedurende deze vasthouding was verzoeker vastgebonden en werd hij regelmatig geslagen. Na drie dagen werd verzoeker vrijgelaten onder voorwaarden, maar hij kon zich absoluut niet met deze onmenselijke behandeling verzoenen.

Verzoeker besloot dan ook om wraak te nemen tegenover Hamas. Hij legde duidelijke verklaringen omtrent het motief van deze wraakpoging af tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

‘Om welke reden koos u ervoor om die actie precies te ondernemen? Om naar meka gebouw te gaan en in I.R. in zijn gezicht te tuffen?’

Ik was niet op zoek naar I.R., mij interesseer het niet I.R. of iemand anders en dat gebouw is van hun en ik hoorde dat iemand van hun ging komen voor een vergadering of conferentie.

Wat hoopte u daarmee te bereiken?

Mijn eigenwaarde terug te krijgen, ik wou het doen voor mijzelf want ik voelde geen waardigheid meer.’

(nota's persoonlijk onderhoud, p. 22)

Verzoeker ging naar het Meka gebouw, een gebouw van Hamas. Op dat moment was de heer I. R., een lid van de wetgevende raad van Hamas, er aanwezig. Mensen stonden er in de rij om het aanwezige Hamaslid, de heer I. R., te begroeten. Verzoeker schoof eveneens aan en toen hij vooraan in de rij stond, spuwde hij in het gezicht van de heer I. R.. Vervolgens liep verzoeker snel weg en dook hij onder bij een vriend.

Een week na dit incident kwam er een oproepingsbrief toe bij het ouderlijk huis van verzoeker. Verzoeker ging hier niet op in, waarna even later een tweede oproepingsbrief werd verstuurd.

Aangezien verzoeker hier opnieuw niet op inging, besloot Hamas langs te gaan bij de familieleden van mevrouw A.A.D., om hen onder druk te zetten (zie infra).

Volgens verweerster is deze werkwijze van Hamas niet aannemelijk. Echter kan verweerster zich onmogelijk in de plaats stellen van Hamas om te oordelen of hun werkwijze al dan niet gepast is. Het spreekt voor zich dat dit geenszins mogelijk is.

Verzoeker wenst nog toe te voegen dat hij recent nieuwe informatie ontving van een vriend die in Rafah bij de overheid werkt. Deze vriend liet dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tegen verzoeker. Van zodra verzoeker Gaza betreedt, zal hij gearresteerd worden (stuk 20).

De vriend van verzoeker liet aldus weten dat verzoeker bij een terugkeer zeker opnieuw gevisieerd zal worden en echt in de problemen zal geraken. Verzoeker doet zijn uiterste best om (een kopie van) dit document te verkrijgen. Van zodra hij dit in bezit heeft zal het aan uw Raad worden overgemaakt.

- Problemen met de familie van mevrouw A. A. D.

Gezien verzoeker niet inging op de oproepingsbrieven van Hamas, besloten enkele Hamas-leden langs te gaan bij de familie van mevrouw A. D. Op deze manier probeerde Hamas verzoeker onder druk te zetten.

Het spreekt voor zich dat de familie van mevrouw A. D. allesbehalve tevreden waren met dit bezoek van Hamas. Omwille van de handelingen van verzoeker worden zij nu door Hamas gevisieerd en bedreigd. Sindsdien wordt verzoeker door de familie van mevrouw A. D. gezocht. Zij hebben, na het vertrek van verzoeker uit Gaza, beslist dat zij wraak zullen nemen op verzoeker of zijn familie (stuk 21).

In navolging van deze brief vaardigde de familie van verzoeker een brief uit dat zij niet langer verantwoordelijk zijn voor hem, waardoor de familie A. D. op hen geen wraak kan nemen (stuk 22).

Verweerster acht het opvallend dat er geen verzoeningspoging werd ondernomen. Dit werd niet gedaan omdat een verzoening geen enkele kans van slagen had. Verzoeker weet 100% zeker dat een verzoening in geen enkel geval geaccepteerd zou worden. In de Palestijnse cultuur komen de families van de toekomstige man en vrouw samen, om het eventuele huwelijk te bespreken. Bij verzoeker was dit onmogelijk, aangezien zijn vader dit weigerde. Zoals hierboven reeds werd aangehaald had mevrouw A. D. geen goeie reputatie. Ook haar familie was niet gekend als een goeie familie, waardoor de vader van verzoeker weigerde om samen te zitten."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève, en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza, wat leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten. Hierdoor moet verzoeker van rechtswege als vluchteling erkend worden, minstens moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker wijst op de actuele veiligheidssituatie in Gaza en meent dat sinds de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in algemene vergadering van november 2019, de situatie recent radicaal is gewijzigd en er nu een voortdurende toestand van geweld is. Verzoeker verwijst naar de stukken 24, 25, 26 en 27 om aan te tonen dat er zo goed als dagelijks aanslagen en incidenten plaatsvinden en dat de situatie bijzonder instabiel blijft, dat de Verenigde Naties waarschuwen voor een verdere escalatie van het conflict en dat de rustige periode veroorzaakt door het binnenblijven wegens het coronavirus, van korte duur was. Verzoeker verwijst ten slotte naar de arresten van de Raad nr. 219 546 van 8 april 2019 en nr. 220 747 van 6 mei 2019.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- The Institute for National Security, The Coronavirus in Gaza: Insights from a War Game, 13 april 2020, te consulteren op: <https://www.inss.org.il/publication/coronavirus-and-gaza/>; (stuk 3)

- The Jerusalem Post, UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System, 30 maart 2020, te consulteren op: <https://www.jpost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>; (stuk 4)

- Counterpunch, If Coronavirus Overwhelms Gaza, Israel Alone is to blame, 17 april 2020, te consulteren op: <https://www.counterpunch.org/2020/04/17/if-coronavirus-overwhelms-gaza-israel-alone-is-to-blame/>; (stuk 5)

- Aljazeera, Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza, 26 maart 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza-200325195816841.html>; (stuk 6)

- The New York Times, Palestinians Fear a Coming Coronavirus Storm, 9 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2020/04/09/world/middleeast/coronavirus-palestinians-israel-gaza-west-bank.html>; (stuk 7)

- NOS, Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: 'Hoe lang houden we dit vol?', 18 april 2020, te consulteren op: <https://nos.nl/artikel/2330926-gazastrook-vreest-fatale-corona-uitbraak-hoe-lang-houden-we-dit-vol.html>; (stuk 8)
- De Volkskrant, Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg, 23 maart 2020, te consulteren op: <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/solidariteit-gevraagd-voor-bestrijding-corona-in-arme-landen-met-gebrekkige-medische-zorg~b3b0a245/>; (stuk 9)
- The Palestine Chronicle, Israeli Forces Demolish Emergency Coronavirus Clinic for Palestinians, 18 maart 2020, te consulteren op: <https://www.palestinechronicle.com/israeli-forcesdemolish-emergency-coronavirus-clinic-for-palestinians/>; (stuk 10)
- UNHCR, Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection, mei 2013; (stuk 11)
- NANSSEN, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag, 5 april 2019, te consulteren op: <https://nansen-refugee.be/nl/2019/04/05/nansen-note-2019-1-beschermingsnood-palestijnen-gaza/>; (stuk 12)
- UNRWA, More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June, 13 mei 2019, te consulteren op: <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/more-one-million-people-gaza-%E2%80%93-half-population-territory-%E2%80%93-may-not-have>; (stuk 13)
- United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, Gaza health sector still struggling to cope with 'Great March of Return' injuries, 20 juni 2019, te consulteren op: <https://www.ochaopt.org/content/gaza-health-sector-still-struggling-cope-great-march-return-injuries>; (stuk 14)
- Europese Commissie, European Civil protection and humanitarian aid operations, Palestine, 16 december 2019, te consulteren op: https://ec.europa.eu/echo/where/middle-east/palestine_en; (stuk 15)
- Israel CNN, Gaza in tijden van Corona – Gaza in time of Corona, 17 april 2020, te consulteren op: <https://israelcnn.com/news/news/2020-04-17-1315>; (stuk 16)
- Al Mezan Centre for Human Rights, Palestinian Authorities in Gaza Violate the Rights to Opinion and Expression, Peaceful Assembly and Freedom from Arbitrary Detention, 23 april 2019, te consulteren op: <http://www.mezan.org/en/post/23498/FACT+SHEET%3A+Palestinian+Authorities+in+Gaza+Violate+the+Rights+to+Opinion+and+Expression%2C+Peaceful+Assembly+and+Freedom+from+Arbitrary+Detenti> on+; (stuk 17)
- Attest werkloosheid broer; (stuk 18)
- Medische attesten van de familie van verzoeker; (stuk 19)
- Arrestatiebevel; (stuk 20)
- Verklaring van de familie A. D.; (stuk 21)
- Verklaring van de familie van verzoeker (stuk 22)
- NRC, Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand, 15 november 2019, te consulteren op: <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/11/15/nieuwe-raketaanvallen-israel-en-gazastrook-ondanks-wapenstilstand-a3980461>; (stuk 23)
- Het Laatste Nieuws, Israël bombardeert Hamas in Gaza na raketlancering, 30 november 2019, te consulteren op: <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/israel-bombardeert-hamas-in-gaza-na-raketlancering~af4f3fa5/>; (stuk 24)
- Aljazeera, Israel attacks Gaza again amid continued tensions over Trump plan, 6 februari 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/02/israel-attacks-gaza-continued-tensions-trump-plan-200206061733708.html>; (stuk 25)
- UN News, With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop', 24 februari 2020, te consulteren op: <https://news.un.org/en/story/2020/02/1057971>; (stuk 26)
- Al-Monitor, Rocket fired toward Israel amid coronavirus outbreak in Gaza, 3 april 2020, te consulteren op: <https://www.al-monitor.com/pulse/originals/2020/04/gaza-rocket-israel-hamas-pressure-siege-corona-virus.html>. (stuk 27)

2.2.2. Op 25 mei 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Resolutie 203 (IV) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (stuk 28)
- een medisch attest van verzoeker (stuk 29).

Op 30 juni 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij volgend stuk wordt gevoegd:

- een attest van UNRWA van 15 juni 2020 (stuk 30).

2.2.3. Op 29 oktober 2020 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij volgende documenten vermeldt, de weblink weergeeft en er een samenvatting van geeft:

- COI Focus *Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* van 5 oktober 2020;
- COI Focus *The UNRWA financial crisis and impact on its programmes* van 21 augustus 2020 (dit stuk wordt volledig toegevoegd);
- COIF *Palestine. Retour dans la Bande de Gaza* van 3 september 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'documenten', stukken 7 (bedoeld wordt: 6) en 4, kopie van Palestijnse identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 die zich in het administratief dossier bevindt en uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 (update) die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen effectieve en efficiënte bescherming verleende noch zal kunnen verlenen en in dit verband verwijst naar stuk 28, de resolutie 302 (IV) van de Algemene

Vergadering van de Verenigde Naties en stuk 30, een attest van het UNRWA inzake verzoeker, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* zo moet worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van februari 2019. Hierin wordt als volgt gestipuleerd:

“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”

Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19 pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgettoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA haar ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor haar kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de financiering te verkrijgen die nodig is om al haar programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit

een programmabudget ('*programme budget*') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('*emergency budget*') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('*emergency appeals*'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('*earmarked*') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "*Covid-19 flash appeals*" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de '*flash appeals*' 60% van de financiering die nodig is om de COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor haar noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health Programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegenesekunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA-scholen en -gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

De rapporten en persberichten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, het attest van UNRWA dat verzoeker bij zijn aanvullende nota van 30 juni 2020 voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 30), bevestigen de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt, doch hieruit kan niet blijken dat het mandaat van UNRWA zou zijn stopgezet of dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In tegendeel, deze berichten liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop de voorgaande vaststellingen zijn gesteund en vermogen aan de voorgaande analyse dan ook geen afbreuk te doen. De persberichten inzake de COVID-19 pandemie (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 t.e.m. 10 en 16) laten evenmin toe te besluiten dat het mandaat van UNRWA zou zijn stopgezet of dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.3.3.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

(i) De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook, in het eerste middel wijst hij op de huidige coronapandemie en de Israëlische blokkade.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die in de bestreden beslissing vermeld wordt en zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 8, map met 'landeninformatie') en uit de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker over zijn Palestijns paspoort en een kopie van zijn identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', nrs. 1 en 7 (bedoeld wordt: 6)), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige reisdocumenten te verkrijgen om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat

Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geïdendeerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinaï 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïdendeerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïdendeerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer of doelwit zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 tot begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Er wordt echter opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19 pandemie. De internetartikelen die verzoeker bij het verzoekschrift voegt met betrekking tot de COVID-19 pandemie, laten niet toe anders te besluiten.

Ten overvloede wordt nog benadrukt dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak

voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hierna nog zal volgen, blijkt immers dat verzoeker zijn beweerde vrees om door Hamas te worden vervolgd niet aannemelijk maakt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

(ii) De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus Palestine "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van

dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten,

medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23

minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die (groten)deels in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in de middelen van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad (arresten nrs. 219 546 en 220 747) kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad merkt op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

(iii) Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat a) verzoekers vluchtmotieven, b) zijn socio-economische situatie en c) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

a) De vluchtmotieven van verzoeker

Verzoeker verklaart Gaza te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas en met de familie A.D.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat deze beweringen niet kunnen overtuigen omwille van volgende redenen (i) er zijn een aantal vraagtekens te plaatsen bij de door verzoeker beweerde relatie met A.A.D.: ondanks het feit dat het een schandaal is om als ongehuwd stel naar buiten te gaan en men hiervoor gearresteerd kan worden, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij en A. elkaar heel vaak zagen.

Gezien het grote risico vindt het CGVS deze gedragingen opmerkelijk. De voorzorgsmaatregelen die verzoeker vermeldde, overtuigen niet. In het licht van het geschetste risico kan worden verwacht dat ze een grotere voorzichtigheid en discretie aan de dag zouden leggen, de vaststelling dat ze blijkbaar deelnamen aan het openbare leven staat hiermee in schril contrast, de vaststelling dat verzoeker en A. ongeveer vijf jaar op deze manier ongemerkt hun gang konden gaan, doet vraagtekens rijzen. Het is opmerkelijk dat verzoeker en A. niet huwden en het feit dat verzoeker haar hand niet heeft gevraagd omwille van financiële redenen, is een blote bewering die niet overtuigt. Dat een eventueel huwelijk niet kon worden uitgesteld omdat dit niet aanvaard zou worden, is een veronderstelling die niet overtuigt. Aangezien de geloofwaardigheid van de beweerde relatie met A. op losse schroeven staat, worden er bijgevolg ook vraagtekens geplaatst bij de beweerde problemen die verzoeker hierdoor gekend heeft (ii) de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met enerzijds Hamas en anderzijds de familie van A. worden verder teniet gedaan omwille van volgende redenen a) de door verzoeker geschetste gang van zaken in het kader van de problemen met Hamas is niet aannemelijk. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker in het gezicht van een Hamas-lid zou spuwen omdat hij daarmee een dermate groot risico nam dat hij zichzelf en anderen in gevaar zou brengen, bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker zonder meer kon ontsnappen op dat moment waarbij een 20 à 40-tal aanwezigen waren. De verklaring dat verzoeker omwille van zijn kennis van de kleine straatjes zijn achtervolgers kon afschudden, is weinig aannemelijk. Verzoeker gaf aan een belangrijk figuur in het gezicht gespuwd te hebben, zodat verwacht kan worden dat hij niet zonder meer kon ontsnappen. Ook de door verzoeker geschetste gang van zaken over wat er nadien volgde, ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Verzoeker geeft aan dat Hamas hem tot tweemaal toe een oproepingsbrief stuurde, het CGVS vindt het niet aannemelijk dat Hamas zich louter bezig hield met het versturen van oproepingsbrieven, er kan immers verwacht worden dat zij meer effectieve zaken zouden ondernemen om verzoeker te treffen, gezien de feiten. De eerste oproeping liet een week op zich wachten, wat niet verenigbaar is met de ernst van het geschetste incident, er kan verwacht worden dat er eerder stappen zouden zijn ondernomen. Na de tweede oproepingsbrief heeft Hamas niets meer ondernomen, wat ook de geloofwaardigheid ondermijnt. De door verzoeker geschetste gang van zaken ondermijnt zijn geloofwaardigheid b) inzake de problemen met de familie van A. wordt bijkomend opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoeker des te meer wordt ondermijnd door volgende vaststellingen: verzoeker vernam louter via via dat deze familieleden naar hem op zoek waren, verzoeker heeft geen persoonlijke problemen gekend met deze familie, ze zijn maar één keer bij verzoekers familie langs geweest. Indien verzoeker effectief door hen gezocht werd, kan er verwacht worden dat ze meer inspanningen zouden leveren om zijn familie onder druk te zetten, zeker nu eerwraak belangrijk is. Bovendien vindt het CGVS het opmerkelijk dat verzoekers vader hem zomaar vogelvrij zou verklaren. In het licht van de beweerde problemen kan er verwacht worden dat er eerst een verzoeningspoging zou worden uitgeprobeerd. Dat dit niet werd voorgesteld omdat ze het toch niet zouden aanvaarden, is louter een veronderstelling die verzoeker niet kan onderbouwen. Tot slot ondermijnt het feit dat verzoeker niet kan vertellen wat er met A. gebeurde, zijn problemen. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij zich een duidelijk beeld zou vormen over de problemen die hij ondervonden heeft c) de documenten die verzoeker voorlegt betreffen zijn identiteit, herkomst en opleiding die niet ter discussie staan, de oproepingsbrieven kunnen enkel dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, wat niet het geval is, bovendien zijn het originele documenten terwijl verzoeker had meegedeeld dat het gescande documenten waren die hij via zijn broer verkregen had, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, het attest ter staving van verzoekers lidmaatschap bij Fatah wijzigt niets aan de appreciatie, het staft geenszins de problemen van verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren.

In het derde middel zet verzoeker uiteen dat hij niet kon huwen met A.A.D. om twee redenen. Ten eerste had hij onvoldoende geld, zodat hij er zeker van was dat het aanzoek niet geaccepteerd zou worden door haar ouders, waardoor hij besliste te wachten. Hij wilde eerst zijn studies afmaken, zodat hij nadien geld kon verdienen om het huwelijk te betalen en intussen werkte hij ook in een poging om te sparen. Ten tweede was zijn familie, vooral verzoekers vader, gekant tegen de familie van A.A.D. Deze familie had geen goede reputatie in Gaza, waardoor verzoeker zeker wist dat zijn vader niet zou instemmen met het huwelijk. Omwille van deze twee redenen besloot het koppel de relatie in het geheim verder te zetten. Verzoeker was dusdanig verliefd dat hij dit risico durfde te nemen. Verzoeker meent dat de geloofwaardigheid van de relatie niet in twijfel kan worden getrokken.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"In de eerste plaats zijn er een aantal vraagtekens te plaatsen bij de door u beweerde relatie met A.

A.D.. U geeft aan dat het niet min is om als ongehuwd stel naar buiten te gaan, u geeft aan dat dit een schandaal is, dat de reputatie hierdoor wordt aangetast en u gearresteerd kan worden. U voegt tevens toe dat niemand van de familie zou aanvaarden dat een meisje contact heeft met een vreemde man (CGVS p.16-17). Toch blijkt uit uw verklaringen dat jullie elkaar heel vaak zagen, u zegt: "heel veel, ik kan het je niet opnoemen." (CGVS p.17). U verduidelijkt "Geen vaste datums of periodes. Wanneer ze naar de kliniek ging, ze was niet ziek, maar ze deed alsof om een excuus te hebben om naar de kliniek te gaan. Om de twee weken of om de maand. Een keer per maand, maar ook wanneer ik wat geld had dan contacteerde ik haar om iets te doen. Bijvoorbeeld samen naar Khan Younes iets eten of drinken, of voor haar kopen. Maar ik bedoel ermee ook dat ik soms gewoon tegenover haar huis ging staan dat ze naar mij kon kijken vanuit het raam." (CGVS p.18). Gezien het risico dat boven jullie hoofd hing om als ongehuwd stel buiten te gaan, vindt het CGVS jullie gedragingen dat jullie zich, aldus uw verklaringen, heel veel in het publiek leven begaven opmerkelijk. U geeft aan dat jullie voorzorgsmaatregelen namen; zo sloeg A. uw telefoonnummer op onder een meisjesnaam, spraken jullie in de kliniek van Rafah enkel af wanneer jullie er zeker van waren dat er geen familie of burens aanwezig zouden zijn, dat jullie voor en achter elkaar wandelden in de buurt van jullie verblijfplaatsen en dat jullie taxi's namen omdat chauffeurs geen vragen stellen (CGVS p.18). Evenwel overtuigen deze voorzorgsmaatregelen niet. Jullie konden immers niet uitsluiten dat jullie niet ontdekt zouden worden daar de kans bleef bestaan dat jullie tijdens dergelijke uitstappen op familie of vrienden zouden stoten. In het licht van het door u geschetste risico, kan er dan ook verwacht worden dat jullie een grotere voorzichtigheid en discretie aan de dag zouden leggen zodat het risico dat jullie ontdekt zouden worden als ongehuwd koppel maximaal zou beperkt worden. De vaststelling dat jullie klaarblijkelijk deelnamen aan het openbare leven staat hiermee in schril contrast. Bovendien is er de vaststelling dat jullie elkaar in juli 2013 leerden kennen en dat jullie mettertijd een koppel werden (CGVS p.15). De vaststelling dat jullie bij benadering vijf jaar lang op deze manier ongemerkt jullie gang konden gaan, doet vraagtekens rijzen. Bovendien vindt het CGVS het opmerkelijk dat jullie, om het risico in te dijen, niet huwden. U geeft immers aan "Natuurlijk, als ik met haar trouw, niemand kan me aanspreken of tegenhouden." (CGVS p.18). U geeft aan dat u haar hand niet heeft gevraagd omwille van financiële redenen (CGVS p.18). Dit is louter een blote bewering die niet overtuigt in de context die u schetst. Bovendien zou er in dit geval ook de mogelijkheid geweest zijn om reeds haar hand te vragen en het huwelijk uit te stellen, maar hierover geeft u aan "Met lege handen gewoon haar hand vragen, waarom zouden de ouders dat aanvaarden. Niemand zou dat doen met zijn dochter. Dat ze twee-drie, ik weet niet hoeveel jaren, gewoon gaat hangen, dat gaat niemand aanvaarden." (CGVS p.18). Dit zijn louter veronderstellingen die niet overtuigen. Bovendien nam u uw broer Y. in vertrouwen (CGVS p.17), een reden te meer om te verwachten dat hij u aangespoord zou hebben om in de context zoals u die schetst, problemen te vermijden en samen met u aan oplossingen te werken. U geeft immers aan dat indien u haar hand zou vragen, hij er geen bezwaar zou tegen hebben (CGVS p.17). Deze vaststellingen zetten grote vraagtekens bij de door u beweerde relatie met A."

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker enkel herhaalt dat hij en A. voorzorgsmaatregelen namen. Met deze bevestiging van eerder afgelegde verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat deze voorzorgsmaatregelen niet overtuigen en dat verwacht kan worden dat ze een grotere voorzichtigheid en discretie aan de dag zouden leggen. Dit doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker en A. deze gang van zaken gedurende vijf jaar volhielden.

Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker herhaalt dat hij om financiële redenen niet kon huwen. Verzoeker weerlegt in het middel niet dat de mogelijkheid bestond om haar hand reeds te gaan vragen en het huwelijk uit te stellen. Verzoeker stelt in het middel dat hij eerst zijn studies wilde afmaken, nadien geld kon verdienen en intussen al werkte om te sparen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker zijn studies afwerkte in 2018 maar niet om zijn diploma ging omdat dit 250 dollar kostte (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en dat hij intussen in de bouw werkte bij zijn broer en ook als waterverkoper (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Hij stopte eind 2017 met werken omdat hij geen verantwoordelijkheid had en het werk beu was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). De Raad stelt vast dat deze reden om te stoppen met werken niet strookt met de uitleg van verzoeker in het verzoekschrift dat hij na zijn studies wilde werken om geld te verdienen voor een huwelijk. Dat verzoeker het zich kon veroorloven om te stoppen met werken omdat hij het werk beu was, wijst erop dat hij op dat ogenblik geen grote of dringende financiële behoeftes had en wijst er evenmin op dat hij wilde werken en sparen om een huwelijk mogelijk te maken. Verzoekers uitleg *post factum* in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de pertinente motieven.

Verzoeker stelt in het middel voor het eerst dat zijn familie, voornamelijk zijn vader, gekant is tegen de familie van A. omdat deze familie geen goede reputatie had en dat hij daardoor wist dat zijn vader niet

zou instemmen met het huwelijk. Verzoeker voert dit element voor het eerst aan. Deze eenvoudige bewering strookt echter niet met verzoekers verklaringen, waarin hij stelt dat zijn oudste broer Y. op de hoogte was van de relatie en dat deze broer er geen bezwaar tegen zou hebben mocht verzoeker om de hand van A.A.D. vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.17). Verzoeker legt niet uit waarom zijn oudste broer geen problemen zou hebben met deze familie met een vermeende slechte reputatie maar zijn vader wel. Alleszins wordt opgemerkt dat verzoeker nu een element toevoegt en dat aangenomen kan worden dat hij dit element, namelijk dat zijn familie gekant zou zijn tegen de familie A.D. omdat deze een slechte reputatie had in Gaza, eerder had kunnen vermelden als reden waarom hij niet kon huwen met A., *quod non*.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van de beweerde relatie met A. op losse schroeven staat.

Vervolgens gaat verzoeker in het derde middel in op zijn problemen met Hamas als gevolg van deze relatie. Hij herhaalt dat hij en A. werden betrappt door een man van de inlichtingendienst van Hamas, dat in het politiekantoor werd vastgesteld dat ze niet gehuwd waren en dat ze allebei drie dagen werden vastgehouden.

In dit verband merkt de Raad op dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij verklaarde dat hijzelf drie dagen werd vastgehouden en dat A. werd vrijgelaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20).

Verzoeker vervolgt in het middel dat hij omwille van de vasthouding van drie dagen, wraak wilde nemen op Hamas. Hij legt uit wat er gebeurde en stelt dat de commissaris-generaal zich onmogelijk in de plaats kan stellen van Hamas om te oordelen of deze werkwijze van Hamas (Hamas verstuurde twee oproepingsbrieven waaraan verzoeker geen gevolg gaf en Hamas besloot dan langs te gaan bij de familie van A.A.D. om deze onder druk te zetten) al dan niet gepast is. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Het CGVS vindt de door u geschetste gang van zaken in kader van de problemen met Hamas niet aannemelijk. U geeft aan dat u naar aanleiding van de zaken die u heeft meegemaakt tijdens uw opsluiting wraak wou nemen op Hamas om uw eigenwaarde terug te krijgen. U geeft aan dat u omwille daarvan een Hamaslid, die een leider binnen Hamas bleek te zijn, in het gezicht heeft gespuwd (CGVS p.14). Het CGVS vindt deze door u geschetste gang van zaken niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig. Met het spuwen van het Hamaslid in het gezicht nam u een dermate groot risico dat u zichzelf en anderen in gevaar zou brengen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u zonder meer kon ontsnappen op dat moment. U geeft aan dat er een twintig- à veertigtal mensen aanwezig waren toen de vergadering afliep (CGVS p.23). In dit opzicht vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat u zou kunnen ontsnappen. U geeft aan dat u omwille van uw kennis van alle kleine straatjes in de buurt uw achtervolgers kon afschudden (CGVS p.23-24). Ook deze verklaring vindt het CGVS weinig aannemelijk in de context die u schetst. Daar u aangeeft een belangrijk figuur binnen Hamas, u spreekt over een leider binnen Hamas, een lid van de wetgevende macht, in het gezicht gespuwd te hebben, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer kon ontsnappen (CGVS p.22). Ook de door u geschetste gang van zaken over wat er nadien volgde ondermijnt uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat Hamas u tot tweemaal toe een oproepingsbrief stuurde (CGVS p.14-15). In de eerste plaats vindt het CGVS de werkwijze van Hamas, dat zij het louter hielden bij het versturen van oproepingsbrieven, niet aannemelijk. Er kan immers verwacht worden, aangezien u een man binnen Hamas met een hoge functie vernederde, dat zij meer effectieve zaken ondernomen zouden hebben om u te treffen. U zegt bovendien dat de eerste oproeping een week na het incident bij uw ouders werd afgeleverd (CGVS p.24). Ook deze vaststelling is niet verenigbaar met de ernst van het door u geschetste incident. Er kan verwacht worden dat Hamas eerder stappen zou ondernomen hebben om u op te sporen. De vaststelling dat er een week overging, doet wederom uw geloofwaardigheid teniet. Bovendien blijkt dat Hamas na de tweede oproepingsbrief niets meer ondernomen heeft (CGVS p.26), wat tevens uw geloofwaardigheid ondermijnt. Indien u daadwerkelijk een leider van Hamas in het gezicht spuwde, kan er worden verwacht dat Hamas meer stappen zou nemen om u te vinden en het niet zou laten bij het versturen van twee simpele oproepingen. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken uw geloofwaardigheid teniet doet."

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker niet ingaat op het feit dat het niet aannemelijk is dat hij zomaar in het gezicht van een Hamasleider kon spuwen in het bijzijn van veel getuigen en vervolgens kon ontsnappen en zijn achtervolgers kon afschudden door zijn kennis van de kleine straatjes in de buurt. Deze motieven houden dus stand.

Verzoeker stelt dat het niet aan de commissaris-generaal is om zich in de plaats te stellen van Hamas, door te oordelen dat verwacht kan worden dat Hamas meer zou ondernemen dan enkel twee oproepingsbrieven te versturen, gezien de ernst van het incident. De Raad volgt echter dat het aannemelijk is dat Hamas inderdaad meer zou ondernemen dan zich neer te leggen bij het feit dat verzoeker twee oproepingsbrieven onbeantwoord liet om zich dan te richten tot de familie van A.A.D. Dit vooral gezien de ernst van de feiten, namelijk het spuwen in het gezicht van een Hamas-leider in het bijzijn van getuigen. De Raad sluit zich dus aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

Verzoeker verwijst in dit verband naar nieuwe informatie, namelijk stuk 20 bij het verzoekschrift. Dit stuk betreft een kopie van een arrestatiebevel van verzoeker van 23 juni 2018 met vertaling waarin verzocht wordt om verzoeker te arresteren zodra hij bij de Rafah land kruising aangekomen is. In dit verband wordt opgemerkt dat dit document een kopie betreft en dat de bewijswaarde van een kopie beperkt is, dat het identiteitskaartnummer 913676235 niet overeenstemt met het nummer vermeld op de kopie van de identiteitskaart die verzoeker heeft voorgelegd (adm. dossier, stuk 7, map met documenten stuk nr. 7 (bedoeld wordt: 6), namelijk 8 0205111 0, wat een negatieve indicatie is voor de waarachtigheid van dit document en dat documenten slechts kunnen worden aanvaard ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Dit stuk kan dus niets wijzigen aan de bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte stelt verzoeker in het derde middel dat hij problemen heeft met de familie van A.A.D. Hij legt uit dat nadat verzoeker twee oproepingsbrieven onbeantwoord liet, Hamas bij deze familie langs ging om zo te proberen verzoeker onder druk te zetten. Deze familie was daar alles behalve tevreden mee en sindsdien wordt verzoeker door deze familie gezocht. Zij zullen wraak namen op verzoeker of zijn familie, verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 21 bij het verzoekschrift. Verzoeker verwijst naar stuk 22 om aan te geven dat zijn eigen familie daarna een brief heeft uitgevaardigd dat zij niet langer verantwoordelijk zijn voor hem, waardoor de familie A.D. op hen geen wraak kan nemen. Verzoeker uit kritiek op het argument van de commissaris-generaal dat er geen verzoeningspoging werd ondernomen. Verzoeker stelt dat dit niet werd gedaan omdat er geen kans op slagen was, verzoeker weet zeker dat een verzoening niet zou geaccepteerd worden: in de Palestijnse cultuur komen de families van de toekomstige man en vrouw samen om het huwelijk te bespreken, bij verzoeker was dit onmogelijk aangezien zijn vader dit weigerde, mevrouw A.A.A. had geen goede reputatie en haar familie evenmin, waardoor de vader van verzoeker weigerde om samen te zitten.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Wat uw problemen met de familie van A. betreft, dient bijkomend opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid des te meer ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u louter via via vernam dat de familieleden van A. naar u op zoek waren (CGVS p.24-25). U heeft zelf geen persoonlijke problemen gekend met deze familie en bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ze maar één enkele keer bij uw familie zijn langs geweest (CGVS p.25). Ook deze vaststelling ondermijnt de door u beweerde problemen. Indien u effectief gezocht werd door hen, kan er verwacht worden dat ze meer inspanningen zouden leveren om uw familie onder druk te zetten. U heeft het evenwel over het gegeven dat ze ook bij uw vrienden en neven langsgingen (CGVS p.25), maar aangezien uw familie deel uitmaakt van uw kern, kan er verwacht worden, indien ze het effectief op u gemunt hadden, dat ze uw familie niet zonder meer met rust zouden laten. U geeft immers aan dat eerwraak belangrijk is, dat het nodig is voor de familie van A. om hun eer te zuiveren (CGVS p.26). Bovendien vindt het CGVS het opmerkelijk dat uw vader u zonder meer vogelvrij zou verklaren (CGVS p.25). In het licht van de door u beweerde problemen kan er verwacht worden dat er eerst een verzoeningspoging zou worden uitgeprobeerd alvorens uw vader met dermate zware woorden kwam. Dat dit niet werd voorgesteld aangezien de familieleden een verzoening niet zouden aanvaarden (CGVS p.25-26) is louter een veronderstelling die u niet kan onderbouwen. Wat tot slot uw problemen ondermijnt is dat u niets kan vertellen over wat er met A. gebeurde (CGVS p.26). U zegt dat ze u dit niet vertelde omdat ze u wou sparen (CGVS p.26). Er kan van u verwacht worden dat u zich een duidelijk beeld zou vormen over de door haar ondervonden problemen. De vaststelling dat u hierover niets kan vertellen, ondermijnt de door u beweerde problemen des te meer.”

Verzoeker weerlegt niet dat de familie van A.A.D. slechts één maal is langs geweest bij verzoekers vader. De Raad volgt de commissaris-generaal dat dit de beweerde problemen ondermijnt, aangezien hieruit niet blijkt dat verzoekers familie verder onder druk werd gezet terwijl eerwraak heel belangrijk zou zijn. Inzake de verzoeningspoging herhaalt verzoeker dat deze niet plaatsvond omdat er geen kans op

slagen was. Hij verwijst opnieuw naar het feit dat zijn vader weigerde omdat de familie A.D. geen goede reputatie had.

De Raad herhaalt dat verzoeker voor het eerst in het verzoekschrift aanvoert dat A. of haar familie een slechte reputatie zouden hebben. Deze bewering strookt niet met verzoekers verklaringen, waarin hij stelt dat zijn oudste broer Y. op de hoogte was van de relatie en dat deze broer er geen bezwaar tegen zou hebben mocht verzoeker om de hand van A.A.D. vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.17). Verzoeker legt niet uit waarom zijn oudste broer geen problemen zou hebben met deze familie met een vermeende slechte reputatie maar zijn vader wel. Alleszins wordt opgemerkt dat verzoeker nu een element toevoegt en dat aangenomen kan worden dat hij dit element, namelijk dat zijn familie gekant zou zijn tegen de familie A.D. omdat deze een slechte reputatie had in Gaza, eerder had kunnen vermelden, *quod non*. Inzake de verzoeningspoging die niet heeft plaatsgevonden herhaalt verzoeker zijn verklaringen, met name dat zijn familie dit niet wilde en dat de familie van het meisje dit niet zou aanvaarden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 25 en 26). De Raad sluit zich aan bij de motieven van de commissaris-generaal en eigent zich deze toe.

Stuk 21 bij het verzoekschrift betreft een kopie van een verklaring van de A.D. familie van 17 december 2019 waarin ze verklaren dat verzoekers familie de verantwoordelijkheid moet dragen voor de zoon en dat zij het recht hebben om wraak te nemen op gelijk wie van de familie en dat verzoeker wordt gezocht van zodra hij in Gaza aankomt. Stuk 22 betreft een kopie van een verklaring van verzoekers familie van 20 december 2019 dat zij niet meer verantwoordelijk zijn voor verzoeker, dat verzoeker ongepast gedrag heeft vertoond dat tegen de Islam, de traditie en de samenleving is en dat zij niet meer verantwoordelijk zijn voor wat hij gedaan heeft, nl. een relatie met het meisje van de familie A.D, dit om openbare conflicten te vermijden.

Hierover wordt opgemerkt dat de bewijswaarde van kopieën relatief is en dat documenten slechts bewijswaarde hebben als ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is om de redenen hierboven vermeld.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Het medisch attest (stuk 29) dat verzoeker voorlegt bij zijn aanvullende nota van 25 mei 2020, betreft een postoperatief verslag in België op 12 mei 2020 waaruit blijkt dat een operatie na opname in de spoed gunstig is verlopen. Dit heeft geen uitstaans met verzoekers vluchtrelaas en hieruit blijkt niet dat verzoeker momenteel nog medische problemen heeft. Verzoeker meent dat dit zijn kwetsbaarheid aantoont en dat de problemen vermeld in dit verslag veroorzaakt werden door stress na de negatieve bestreden beslissing. In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing aangetekend werd verzonden op 31 maart 2020 en dat de opname via de spoed dateert van 8 mei 2020. Mochten verzoekers medische problemen aanhouden, staat het hem vrij om de daartoe geëigende procedure te volgen en een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet. Met een postoperatief verslag slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Tijdens zijn gehoor maakte verzoeker evenmin melding van een extreme stressgevoeligheid die hem zou verhinderen om op een normale manier verklaringen af te leggen. Dit document doet dus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

b) De socio-economische situatie van verzoeker in Gaza

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat de kans bijzonder groot is dat hij in een situatie van extreme armoede zal terecht komen, dat hij zijn diploma aan de universiteit nooit heeft opgehaald omdat hij daarvoor 250 dollar moest betalen, dat dit aantoont dat zijn financiële situatie allesbehalve optimaal was, dat op heden de financiële situatie van hem en zijn familie nog steeds precair te noemen is, dat verschillende broers momenteel werkloos zijn, dat een andere broer als vastgoedmakelaar werkte maar het faillissement moest aanvragen, dat de broer die in Turkije verblijft regelmatig een bedrag stuurt naar

de familie in Gaza maar dat dit maximum 100 dollar bedraagt en niet op een regelmatig tijdstip gebeurt, dat de minimarkt van zijn vader niet veel inkomsten oplevert omdat deze tegenover een groot warenhuis ligt, dat er veel medische problemen zijn in de familie van verzoeker, ze kunnen af en toe terecht in de ziekenhuizen van UNRWA maar niet altijd en verzoekers moeder kan voor haar hartproblemen enkel terecht bij een gespecialiseerde dokter die niet door UNRWA betaald wordt, wat telkens een zeer grote uitgave is. Verzoeker legt verschillende medische documenten voor (stuk 19 bij het verzoekschrift). In zijn aanvullende nota van 30 juni 2020 verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 235 359 van 17 april 2020.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347-348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare

Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten of ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van

ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“In casu blijkt dat u een universitaire studie heeft gevolgd en reeds over werkervaring beschikt. Op basis van uw opleiding en uw reeds opgedane werkervaring kan er aangenomen worden dat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd worden. Uw verklaring dat u uw diploma in documentversie niet in uw bezit heeft doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.5). Met betrekking tot uw professionele activiteiten dient het CGVS tevens op te merken dat u aangeeft dat u zelf besloot om hiermee te stoppen “Ik had geen verantwoordelijkheid, ik was het werk beu.” (CGVS p.7). U vervolgens gevraagd hoe u sindsdien in uw levensonderhoud voorziet, zegt u “Mijn moeder, we hebben een minimarkt.” (CGVS p.7). U geeft aan dat de inkomsten voldoende zijn om in uw basisbehoeften, zoals eten en drinken, te voorzien. De vaststelling dat u zonder meer besloot te stoppen met werken, wijst erop dat u zich niet in een dermate problematische financiële situatie bevond. Wat de situatie van uw familieleden betreft, geeft u aan dat ze over een minimarkt beschikken, verschillende broers van u een loon krijgen via de voormalige autoriteit en dat er tevens, als er werk is, in de bouw wordt gewerkt (CGVS p.7-9). Daarnaast is er maandelijks financiële steun van uw broer die in Turkije verblijft (CGVS p.8). De woning waarin uw familieleden verblijven is tevens in eigendom van de familie, toegang tot water en elektriciteit is ook beschikbaar (CGVS p.5). U geeft aan “... Het is niet dat we helemaal geen toegang tot water hebben, dat we ervan gaan sterven.” (CGVS p.5). U onderhoudt nog tevens het contact met uw familieleden (CGVS p.8). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet zou kunnen rekenen op hen.

Met betrekking tot de UNRWA geeft u aan dat uw familieleden op beperkte voedselhulp konden rekenen, alsook kunnen uw familieleden terecht bij de UNRWA voor medicatie naar aanleiding van hun medische problemen (CGVS p.9). Uw familieleden voorzien daarnaast ook op eigen kosten in medische zorgen (CGVS p.9) wat de appreciatie van het CGVS versterkt.”

Verzoeker ontkent niet dat hij een universitaire studie heeft gevolgd en reeds over werkervaring beschikt, wat zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Verzoeker gaat hier in het geheel niet op in. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij niet opnieuw zou kunnen werken bij een terugkeer naar Gaza. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker kon besluiten om te stoppen met werken omdat hij het werk beu was en dat dit erop wijst dat hij zich niet in een dermate problematische financiële situatie bevond. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker ontkent niet dat er inkomsten zijn uit de minimarkt van zijn ouders, de bewering dat deze winkel weinig verkoopt omdat deze rechtover een grootwarenhuis ligt, is een loutere bewering die niet wordt gestaafd. Verzoeker ontkent evenmin dat er steun is van zijn broer die in Turkije woont en dat dit weinig zou zijn, is evenmin een bewering die gestaafd wordt en zelfs al zou het geen grote en slechts een sporadische steun zijn, dit neemt niet weg dat deze steun er is. Dat één van zijn broers in april 2020 werkloos was, brengt niet mee dat deze werkloosheid definitief is en toont niet aan dat de andere broers ook werkloos zijn. De medische attesten tonen aan dat verzoekers familieleden werden verzorgd na verwondingen opgelopen in 2002 en 2007, dat een familielid gedurende vijf jaar werd behandeld voor problemen aan de blaas na een operatie wegens een tumor in de blaas in 2005 en dat hij in 2009 nog eens moest worden opgenomen in het hospitaal, een doorverwijzingsattest voor dit familielid dat wordt opgevolgd voor een carcinoom en chemotherapie nodig heeft (dit attest vermeldt geen naam van de patiënt maar vermeldt hetzelfde ID-kaartnummer als dat van het familielid met problemen aan de blaas), dat een familielid in oktober 2017 onderzoeken heeft ondergaan voor een aanhoudende hoest, dat een familielid moet worden opgevolgd voor het hart en behandeling nodig heeft. Alleszins tonen deze attesten niet aan dat de familie van verzoeker zelf moet instaan voor alle kosten. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoeker verklaard heeft dat zijn familie terecht kon bij de UNRWA voor medicatie naar aanleiding van hun medische problemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat de moeder van verzoeker voor haar hartproblemen op eigen kosten een beroep kan doen op een private gespecialiseerde dokter, wat enkel bevestigt dat de familie eigen financiële middelen heeft. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift kan de vaststelling niet ombuigen dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat het medisch attest (stuk 29) dat verzoeker voorlegt, een postoperatief verslag betreft van 12 mei 2020 waaruit blijkt dat een operatie na opname in de spoed gunstig is verlopen. Dit toont niet aan dat verzoeker verder medische zorgen nodig heeft, laat staan dat dit zou aantonen dat hij die niet zou kunnen verkrijgen in Gaza.

Inzake verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 235 359 van 17 april 2020, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan deze van de verzoeker in dit arrest. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker in geen geval volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt overigens met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

c) Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor hij daarheen niet kan terugkeren.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET